

мостът“, в „Номадска кръв“ всеки образ е „двоен“ - конкретно абстрактен. Тук има едно непрекъснато преливане от конкретно към абстрактно и обратното:

В китарата ми е надеждата -
тази неурочасана
жажда за живот,
непрокопсана номадска кръв,
скочила над себе си,
готова да се обеси
заради свободата си.

„Номадска кръв“

Тази поезия се отличава със своя финес, лиризъм и стилизираност. Ако очаквате, например, да чуете слова, които жигосват, които заклеят, ще се почувствате излъгани. Тук всичко е в подтекста, в иносказанието. В мотото към поемата „Цветята ходят“ се съдържат данни от Нюрнбергския процес за насилствената смърт на шестотин хиляди цигани, превърнли се в творбата на Г. Парушев в *цветя*, които се движат:

Идат! Чуваши ли, идат!
С откраднатите дрехи на дъгата,
с пръстта се сливат.
Ако не чуеш музика,
ще помислиш,
че цветята ходят...

Г. Парушев се вписва изцяло в търсенията на новата ромска поезия - като естетика и поетика той има допирни точки с В. Чапразов и Хр. Христов. Това е поезия на асоциациите и асоциативните връзки: известно е, че колкото асоциациите са подалеч от символа, толкова той е по-дълбок. При В. Чапразов, например, символът - знак, според определението на Ролан Барт, наистина е „по-скоро (афективен) инструмент на съпричастие, отколкото (кодифицирана) форма на комуникация“. („Въображението на знака“, С., 1991, с. 351). И ако У. Керим търси своя и на своето ромско племе корен в стихотворения като „Роден съм аз“, „Горят ми петите“, то само за четири десетилетия - толкова време дели първата му книга от книгата на В. Чапразов „Искам да